

РЕШЕНИЕ

№ 1402

гр. София, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110155641 по описа за 2023 година

Производството е образувано по **искова молба от В. Д. В.**, ЕГН ***** с адрес: АДРЕС срещу **„ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК: 111111111 със седалище и адрес на управление: АДРЕС, с която се иска да бъде установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи следните суми: 606,49 лв. - главницата по договор за финансиране от 05.08.2006 г., ведно със законна лихва за периода от 11.04.2012 г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 1304,6 лв. за периода от 05.04.2007 г. до 17.02.2012 г. и 292,89 лв. разноси по делото, а именно: 38,22 лв. държавна такса и 254,67 лв. възнаграждение на юрисконсулт, за което вземане е издаден изпълнителен лист от 11.06.2012 г. по гр. дело № 18327/2012г. по описа на Софийски Районен Съд, 77 състав.

Твърди се, че по заявление на „ФИРМА“ ЕАД, ЕИК 1111111111 срещу В. Д. В. е било образувано гр. дело № 18327/2012г. по описа на Софийски Районен Съд, 77 състав, по което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист за описаните суми.

Сочи се, че въз основа на издадения изпълнителен лист и по молба на „ФИРМА“ ЕАД е образувано изпълнително дело № 2012***0412526 по описа на ЧСИ НМ, рег. № *** на КЧСИ. По това производство на 09.01.2013г. е издадено запорно съобщение за налагане на запор върху банковите сметки на В. В.. След тази дата, за период по-дълъг от две години не са били извършвани изпълнителни действия, които да водят до прекъсване на давността, и които да са насочени към принудително удовлетворяване на вземането. Сочи се, че е налице хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ТПК и изпълнителният процес се е прекратил ex lege на 09.01.2015. С Постановление от 21.03.2019г. ЧСИ НМ е прогласил настъпилото прекратяване на изпълнителното производство по изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК.

Поддържа се, че считано от последното изпълнително действие - 09.01.2013г. е започнала да тече нова давност за вземането, която е изтекла най - късно на 09.01.2018г.

Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба, с която исковете се оспорват като неоснователни.

Сочи се, че въз основа на изпълнителен лист издаден по ч.гр.д. 18327/2012, по описа на СРС, по силата на който ищеца е осъден да заплати на „ФИРМА“ посочените в изпълнителния лист суми, е образувано изпълнително дело № 12526/2012г., по описа на ЧСИ НМ рег. №***, което впоследствие е преобразувано под номер № 1472/2019г., по описа на ЧСИ НМ.

Поддържа се, че с издаването на изпълнителен лист за вземането, давността е прекъсната и е започнала да тече нова давност. С образуването на изп. дело № 12526/2012 г. по описа на ЧСИ НМ, давността е прекъсната и е спряла да тече по време на изпълнителното производство, съгласно ППВС № 3/1980 г. Сочи се, че от 2012 г. до 26.06.2015 г. погасителната давност е спряла да тече.

Твърди се, че съгласно т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Дружеството е поисквало извършването на множество действия по събиране на вземането си и такива действия са предприемани от ЧСИ, с които многократно е прекъсвана давността, сред които: 2012г. – заповест, 09.01.2013г. – заповест на банкова сметка, 15.05.2019г. – заповест на банкова сметка 05.02.2021г. – молба за изпълнителни действия, 24.04.2021г. – заповест на трудово възнаграждение, 2022г. – молба за изпълнителни действия.

Прави се позоваване на съдебна практика спрямо която перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок - Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., ГК.

Като прецени събраните по делото доказателства, съдът намери от фактическа страна следното:

Ищецът В. Д. В. от една страна и „ФИРМА“ ЕАД от друга страна са били страни по ч.гр.д. №18327/2012 г. на Софийския районен съд, 77 състав, по което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

На 11.06.2012 г. е издаден изпълнителен лист в полза на „ФИРМА“ ЕАД за сумите: 606,49 лв. - главницата по договор за финансиране от 05.08.2006 г., ведно със законна лихва за периода от 11.04.2012 г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 1304,6 лв. за периода от 05.04.2007 г. до 17.02.2012 г. и 292,89 лв. разноси по делото, а именно: 38,22 лв. държавна такса и 254,67 лв. възнаграждение на юрисконсулт.

По молба на вискателя „ФИРМА“ ЕАД от 13.09.2012 г. е образувано изп.дело №2012***0412526 по описа на ЧСИ НМ. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да наложи заповест върху движими вещи и вземания на длъжника и възбрани върху недвижими имоти.

С молба от 18.09.2012 г. вискателят е възложил на съдебния изпълнител правомощията по чл. 18 ЗЧСИ и отново е поискано да наложи заповест върху движими вещи и вземания на длъжника и възбрани върху недвижими имоти.

Със заповорно съобщение с изх. №253008/20.09.2012 г., отправено до „ФИРМА“ ЕАД е наложен заповест върху трудовото възнаграждение на В. В., дължимо му от неговия работодател. Същото е връчено на работодателя на 28.09.2012 г. и с писмо от 09.10.2012 г.

до „ФИРМА“ ЕАД сочи, че в съответствие с чл. 446 ГПК ще пристъпи към месечни удържки от трудовото възнаграждение на длъжника.

Със заповрни съобщение с изх. № № 006193, 006194, 006196, 006196, 006199, 006200, 006201, 006202, 006205, 006207 /09.01.2013г., отправени до „Алианц Банк България“ АД, „Банка ДСК“ ЕАД, „Юробанк И Еф Джи България“ АД, „УниКредит Булбанк“ АД, „Търговска банка Инвестбанк“ АД, „Сосиете Женерал Експресбанк“ АД, Райфайзенбанк“ ЕАД, „Обединена българска банка“ АД, „Сибанк“ ЕАД, и „Първа инвестиционна банка“ АД са наложени заповри върху всички банкови сметки/ левови и валутни/ на длъжника В. Д. В..

С молба от 27.07.2015 г. „ФИРМА“ ЕАД се е легитимирало като взыскател по изпълнителното дело, вследствие на договор за цесия от 23.02.2015 г.

С молба от 26.01.2016 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде наложен заповр върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С молба от 07.03.2016 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде извършен опис на адреса на длъжника на притежаваното от него движимо имущество.

С молба от 08.04.2016 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде наложен заповр върху трудовото възнаграждение на длъжника.

С постановление от 21.03.2019 г. е прекратено изпълнителното производство по изп.д. №2012***0412526 по описа на ЧСИ НМ.

По молба от 17.04.2019 г. на взыскателя „ФИРМА“ ЕАД е образувано изп.дело №2019***0401472 по описа на ЧСИ НМ. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да наложи заповр върху трудово възнаграждение и вземания на длъжника от трети лица.

Със заповрни съобщение с изх. № №077784, 077785, 077786/15.05.2019 г., отправени до „Банка ДСК“ ЕАД, „Обединена българска банка“ АД и „Юробанк България“ АД са наложени заповри върху всички банкови сметки/ левови и валутни/ на длъжника В. Д. В..

С молба от 05.02.2021 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде наложен заповр върху притежавана от длъжника банкова сметка в „Те-Дже ЗИРАТ БАНКАСЪ“ АД.

С молба от 20.04.2021 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде наложен заповр върху МПС, собствени на длъжника.

С разпореждане от 26.04.2021 г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движимо имущество на длъжника на 23.06.2021 г.

Със заповрно съобщение с изх. №034175/20.09.2021 г., отправено до „ФИРМА“ ЕООД е наложен заповр върху трудовото възнаграждение на В. В., дължимо му от неговия работодател

С молба от 12.12.2022 г. „ФИРМА“ ЕАД е поискало да бъде наложен заповр върху МПС, собствени на длъжника.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.124, ал.1 ГПК, всеки може да предяви иск, за да възстанови правото си, когато то е нарушено, или за да установи съществуването или несъществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това. Съгласно чл.439 ГПК, длъжникът в изпълнителното производство може да оспори вземането, предмет на изпълнението, когато основава иска си само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Разпоредбата на чл. 439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание.

Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. По реда на действащия ГПК, в сила от 01.03.2008г., заповедите за изпълнение се ползват със стабилитет, тъй като влизат в сила, за разликата от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК (отм.). По тези съображения, разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК следва да се прилага и за факти, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, когато заповедното производство е приключило, независимо че съдебно дирене не се провежда /определение № 956 от 22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г. на ВКС, ТК, I ТО/. Като средство за защита на длъжника по висящ изпълнителен процес чрез предявяване на иска по чл. 439 ГПК се дава право на длъжника да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факти и обстоятелства, настъпили след съдебното му установяване, които обаче имат правно значение за неговото съществуване. Ето защо не всички правоизключващи и правопогасяващи факти имат отношение към спорния предмет, а само тези, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение /определение № 214 от 15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г., на ВКС, ГК, IV ГО/.

По изложените съображения в съответствие с императивните изисквания на процесуалния закон на изследване подлежат само онези факти, които са настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист, по силата на който е образувано изпълнително производство.

В производството по чл. 410 или чл. 417 от ГПК на длъжника се връчва заповед за изпълнение, срещу която той може да възрази, ако оспорва вземането. Пасивното му поведение в предвидения срок създава презумпцията, че претендираното вземане е безспорно, поради което заповедта за изпълнение влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист в полза на заявителя.

Нормата на чл.117, ал.2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога 5 години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл.414 ГПК проверката дали вземането съществува се извършва в общия исков процес. По силата на чл.416 ГПК, когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на чл.414 ГПК преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание чл.424 ГПК – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /в посочения смисъл – определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО, постановено по реда на чл.274, ал.3, т.1 ГПК/. Извън иска по чл.424 ГПК длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание чл.423 ГПК. Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.) във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – чл.252 ГПК (отм.), чл.254 ГПК (отм.), чл.255 ГПК (отм.), които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. С оглед изложеното процесните вземания, произтичащи от влязла в сила заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, се погасяват с изтичането на 5-годишна давност. / в т.см. са определение №214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV г. о., определение №60818/15.12.2021 г. по гр. д. № 2482/2021 г. на ВКС, IV г. о., решение №

6/21.01.2016 г. по т.д. № 1562/2015 г. на ВКС, I т. о./.

За настоящия съдебен състав най-ранната дата, за която може да се приеме, че заповедта е влязла в сила е 11.06.2012 г.- датата на която е издаден изпълнителен лист. Ето защо съдът приема, че в случая заповедта за изпълнение по ч.гр.д. № 18327/2012г. по описа на Софийски Районен Съд, 77 състав е влязла в сила на 11.06.2012 г.- Също така следва да се съобрази, че страните не спорят относно обстоятелството, че заповедта за изпълнение е влязла в сила в хипотезата на чл.416, предл.1 ГПК. От този момент е започнала да тече давността по чл.117, ал.2 ЗЗД, която изтича на 11.06.2017 г.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело - №2012***0412526 по описа на ЧСИ НМ - 13.09.2012 г. давността не е изтекла. Към този момент е действало Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС

Според Постановление № 3 от 18. XI. 1980 г. по гр. д. № 3/80 г., Пленум на ВС, погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането.

С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, бе дадено различно тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С това решение бе обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

С Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС бе прието, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС

На основание нормата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, е дадено тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

На основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК изпълнителното дело се прекратява ако вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

В процесния случай в периода след 09.01.2013г. не са извършвани изпълнителни действия спрямо ищеца в продължение на 2 години, включени в конкретни изпълнителни способности и няма данни по изпълнителното дело вискателят да е поискал извършването на такива.

Следователно, изпълнително дело №2013***0406154 по описа на ЧСИ НМ е прекратено на 09.01.2015 г. по отношение на длъжника по силата на закона - на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК с изтичането на две години от датата, на която извършено последното изпълнително действие - в този смисъл т. 10 от ТР № 2/2013 г. от 26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС по т.д. № 2/2013 г.

Доколкото в периода от 09.01.2013г.- 09.01.2015 г. изпълнителното производство е било висящо то давност не е текла- по арг. от Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по

тълк д. №3/2020 г. на ОСГТК на ВКС.

Ето защо след като давността за вземането е започнала да тече от 09.01.2015 г.

Предприетите след настъпилата перемпция изпълнителни действия/ на 27.07.2015 г., 26.01.2016 г., 07.03.2016 г. и 08.04.2016 г./като такива по вече прекратено производство, не са били от естество да поддържат неговата висящност, нито са от естеството да прекъснат давността, доколкото не са валидно извършени, а такива по премирало изпълнително дело.

По въпроса „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“ с разпореждане на председателя на Върховния касационен съд (ВКС) от 09.03.2023 г. е образувано Тълкувателно дело № 2/2023 г. за приемане от Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии (ОСГТК) на ВКС. Поради липса на произнасяне от ВКС настоящият съдебен състав не споделя възприето разрешение в решение № 10/16.02.2016 г. по гр. д. № 3231/2014 г. на ВКС, III г. о.; решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г. о.; решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г. о. и в решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г. о., в смисъл, че „след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.“ Съдът счита, че изпълнителни действия, които са от естество да прекъснат давността, не биха могли да прекъснат последната, когато се извършват по изпълнително дело, прекратено по право на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК. Аргумент в подкрепа на горното се черпи от разясненията, дадени с ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС /т.10/, според които във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запови и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права /напр. купувачите от публична продажба/, както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. В хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се

обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116, б. ”в” ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността. Освен от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, така изразеното виждане се подкрепя и от решение № 42 от 26.02.2016 г., постановено по гр.д. № 1812/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 10/16.02.2016 г. по гр.д. № 3231/2014 г. на ВКС, III ГО; определение № 290 от 25.04.2018 г. по гр.д. № 3217/2017 г. на ВКС, III ГО/. Възприетата от настоящия съдебен състав практика не води до смесване на институтите на перемпцията и погасителната давност, а държи сметка за последиците на перемпцията по отношение на изпълнителното дело и валидността на извършваните изпълнителни действия.

Посоченият по-горе правен спор, решаван противоречиво от съдилищата в настоящия случай има само теоретично значение, доколкото и при двете разрешения се стига до един и същ резултат.

Така в процесния случай погасителна давност е започнала да тече на 09.01.2015 г.

Към момента на депозиране на молбата за образуване на изпълнителното дело - №2019***0401472 по описа на ЧСИ НМ - 17.04.2019 г. и при двата подхода давността не е изтекла.

Изпълнителното производство е образувано при действието на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по ТД № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, бе дадено различно тълкувание по отношение на погасителната давност – според касационната инстанция, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК /чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК отм./, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. С това решение бе обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд.

По изпълнителното дело -№2019***0401472 по описа на ЧСИ НМ са предприети действия, прекъсващи давността на 15.05.2019 г., 05.02.2021 г., 05.02.2021 г., 20.04.2021 г., 26.04.2021 г., 20.09.2021 г. и 12.12.2022 г.

След като новата давност за вземането е започнала да тече от 12.12.2022 г.,то същата би изтекла на 12.12.2027 г.

Така новата 5-годишна давност не е изтекла към датата на депозиране на исковата молба/10.10.2023 г./, нито към датата на приключване на устните състезания по делото- 23.01.2024 г.

Ето защо позоваването на изтекла погасителна давност по отношение на сумите, описани в исковата молба- предмет на изп. дело 2019***0401472 по описа на ЧСИ НМ не намира опора в доказателствата по делото и искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

Съобразно изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, на ответната страна се присъждат деловодни разноски в размер на 100 лв.- юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/.

Водим от изложеното, на основание чл.235 и чл.236 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл. 439 от ГПК на **В. Д. В., ЕГН ******* с адрес: АДРЕС, **предявени срещу „ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК: 111111111 със седалище и адрес на управление: АДРЕС, **за признаване за установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи следните суми:** 606,49 лв. - главницата по договор за финансиране от 05.08.2006 г., ведно със законна лихва за периода от 11.04.2012 г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 1304,6 лв. за периода от 05.04.2007 г. до 17.02.2012 г. и 292,89 лв. разноски по делото, а именно: 38,22 лв. държавна такса и 254,67 лв. възнаграждение на юрисконсулт, **за което вземане е издаден изпълнителен лист от 11.06.2012 г. по гр. дело № 18327/2012г. по описа на Софийски Районен Съд, 77 състав,** въз основа на който е образувано изп. дело №2019***0401472 по описа на ЧСИ НМ.

ОСЪЖДА В. Д. В., ЕГН *****, да заплати на **„ФИРМА“ ЕООД**, ЕИК: 111111111, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **100 лева-разноски по делото.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____